

Arrest

nr. 262 013 van 11 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2021 met refertenummer X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO loco advocaat P. ROBERT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker verklaart geboren te zijn in 1987. Verzoekster verklaart geboren te zijn in 1989.

Verzoekers verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 17 oktober 2019. Op 31 oktober 2019 dienen verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 december 2020 worden verzoekers gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 10 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van mevrouw M.V.G.C. (hierna: verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U, G.C.M.V., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1989 in Cali in het departement Valle del Cauca te Colombia. U woonde er in de wijk Olaya Herrera. U ging er naar het middelbaar onderwijs en vervolgens studeerde u verder aan het hoger technisch onderwijs. U studeerde af in 2014. In 2016 volgde u nog een bijkomende opleiding via afstandsonderwijs. U werkte als leerkracht secundair onderwijs tot aan uw vertrek uit Colombia. Sinds 2008 heeft u een relatie met G.C.A.G. (O.V. xxx en C.G. xxx). Jullie hebben samen een zoon, A., geboren in 2011. U woonde altijd bij uw ouders in Olaya Herrera, tot een jaar voor uw vertrek, dan verhuisde u met uw kind en man naar een huis in dezelfde wijk in Cali.

U diende Colombia te verlaten vanwege onderstaand probleem. Toen u op 8 augustus 2019, 's morgens vroeg, naar uw moeder ging zag u 'Pipo', een leider van een drugsbende, iets uitwisselen met een politieagent gekleed in burgerkleden. De agent gaf Pipo een pakje in ruil voor een enveloppe. Zij zagen u en u zag hen maar u liep door en zei niets. Op 11 augustus 2019, een zondag, kwamen enkele politieagenten een veiligheidsonderzoek doen bij uw moeder thuis. Ze vroegen of u de laatste tijd iets verdachts gezien had. U zei van niet. U vond het wel vreemd dat de politie plots een onderzoek kwam doen, enkel bij jullie thuis. Op 20 augustus 2019 vertelde uw moeder dat er een enveloppe bij haar was afgeleverd. Hierin zat een dreigbrief aan u gericht. U dacht echter dat het een grap was en deed niks. Op 9 september 2019 werd een leider van een concurrerende bende, D.M., gedood door een huurmoordenaar E.M., die zelf ook werd gedood. De politie liet uitschijnen dat ze tussenbeide waren gekomen en dat E.M. D.M. had gedood, maar volgens u zouden de moorden door de politie zelf gepleegd zijn gezien E.M. de rechterhand was van M.. U denkt dat de politie zo Pipo zou helpen. Op 17 september 2019 kreeg u opnieuw een enveloppe met dreigbrief. Er werd in gezegd dat u weg moest gaan en de dood niet moest opzoeken. Er zat ook een kogelhuls in de enveloppe. U vertelde uw man en uw moeder over wat u eerder had gezien, namelijk de uitwisseling tussen Pipo en de lokale politieagent, en besloot naar de Fiscalia te gaan om klacht in te dienen. Op 19 september 2019 ging u naar de Fiscalia. U diende een klacht in vanwege de bedreigingen door onbekenden maar vertelde niet wat u had zien gebeuren tussen Pipo en de politieagent. De Fiscalia verwees u door naar de politie. U was echter bang en stapte niet naar de politie, jullie besloten Colombia te verlaten. Jullie verkochten jullie spullen. Jullie namen contact op met de familie van uw man hier in België en verlieten Colombia op 16 oktober 2019. Op 17 oktober 2019 kwamen jullie aan in België en op 31 oktober 2019 hebben jullie een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw moeder verhuisde tussen november en mei naar Girardo bij Bogota waar familie woont, maar keerde terug naar jullie wijk omdat haar huis anders zou worden ingenomen door criminelen. Tijdens haar afwezigheid was er een inbraak in haar huis, u vermoedt door de bendeleden.

Bij een terugkeer naar Colombia vreest u vermoord te worden door die agent die u bedreigd zou hebben omdat u zijn contact met Pipo gezien had.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort neer, twee dreigbrieven met enveloppe, een document van de Fiscalia dd. 19/9/2019 en enkele krantenartikels over de corruptie onder de politie in Cali en Colombia. Op 17 december 2020 bezorgt u het CGVS nog een bijkomend krantenartikel rond hetzelfde thema.

Op 4 januari 2020 ontvangt het CGVS opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Colombia weinig overtuigend zijn.

Uit het persoonlijk onderhoud komt naar voren dat u vreest in onveiligheid te zullen moeten leven nadat u getuige was van een uitwisseling tussen Pipo, een leider van een drugsbende uit de wijk, en een lokale politieagent. U had hen immers gezien toen ze onderling een pakje en een enveloppe uitwisselden en daarom zou u nu bedreigd worden. Echter dienen er enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan te worden m.b.t. tot uw relaas. Zowel u als uw man hebben het vermoeden dat u door de politieagent wordt bedreigd (CGVS, p. 12). U kan dit echter op geen enkele manier aantonen, en het lijkt daarenboven hoe dan ook erg onwaarschijnlijk dat deze politieman u zou viseren omwille van wat u gezien had. Zo weet u vooreerst niet door wie u wordt bedreigd. Dat de politieagent u zou bedreigen vermoedt u omdat u voorheen, voordat u de uitwisseling zag tussen de agent en Pipo, nooit bedreigd bent en geen problemen kende (CGVS, p. 12, A.G., p. 13). Echter moet worden opgemerkt dat u de politieman die u bij Pipo zag niet bij naam kent (CGVS, p. 12, 18), en ook uw man moet hier in gebreke blijven (CGVS A.G., p. 14). U weet slechts dat hij een politieagent is omdat hij vaak in uw wijk patrouilleert (CGVS, p. 12). De dreigbrieven die u ontving werden niet ondertekend, en er kan niet uit worden afgeleid dat ze te maken hadden met hetgeen u had gezien (CGVS A.G., p. 14).

Bovendien kan er door het CGVS weinig geloof gehecht worden aan het feit dat u persoonlijk met de dood wordt bedreigd omdat u deze twee personen iets zag uitwisselen. Het is uit het persoonlijk onderhoud van u en uw man allerm minst duidelijk gebleken waarom u eigenlijk zo zou worden gevisieerd. Immers is het in Colombia en in uw regio specifiek algemeen geweten dat politieagenten corrupt kunnen zijn en soms samenwerken met drugsbendes, iets wat zowel u als uw man aangeven (CGVS, p. 13, 16; A.G., p. 14, 17, 18). Het is dus een publiek geheim dat beide partijen soms samenwerken. Dit wil niet automatisch zeggen dat u daarom gevisieerd of met de dood bedreigd zou worden. U heeft geen enkele intentie getoond om de politieman te verklikken, wel integendeel. Toen u de uitwisseling zag van een pakje en enveloppe, waarvan u vermoedt maar niet zeker weet dat het om drugs gaat, bent u doorgewandeld en heeft u niemand, ook uw man en moeder niet, op de hoogte gebracht. U zweeg en deed of er niks was gebeurd. Toen de politie kort nadien een veiligheidsonderzoek uitvoerde bij uw moeder ontkende u de laatste tijd iets verdacht te hebben opgemerkt in de wijk. Voor zover dit onderzoek gevoerd zou zijn teneinde na te gaan of u de politieagent zou verklikken zoals u zelf meent, blijkt dan ook uit uw ontkennende antwoorden dat u niet van plan was dit te doen (CGVS, p. 17, 18). Ook is het slechts een vermoeden van uw kant dat dit de reden was van het onderzoek, namelijk u intimideren: er werden enkel algemene vragen gesteld en de betrokken politieagent was er zelf niet bij aanwezig. Het is dan ook niet duidelijk waarom de politieman u nog zou willen bedreigen, hiermee ook het risico verhogend dat u wel bepaalde verdere stappen zou zetten of dat zijn connecties met de drugsbende duidelijker zouden blijken. Daarenboven is het zeer opvallend dat u dacht dat de eerste dreigbrief een grap was. U verklaarde immers dat u het buurtonderzoek bij uw moeder vreemd vond en dacht dat hij, de politieagent, u iets duidelijk wou maken, namelijk dat u hem niet mocht verklikken (CGVS, p. 17, 18). Wanneer u dan toch die dreigbrief krijgt zou men dan ook niet verwachten dat u zou denken dat het om een grap gaat. Dit komt zeer ongerijmd over. Uw man kan dan weer niet zeggen waarom hij dacht dat de eerste dreigbrief een grap was (CGVS A.G., p. 14).

U linkt uw problemen ook aan de moord op een andere bendeleider, D.M.. Echter is het niet duidelijk waarom u zou bedreigd worden omdat deze bendeleider vermoord werd. U bent van mening dat het feit dat ook in deze zaak de politie betrokken is ervoor zorgde dat u (opnieuw) werd bedreigd (CGVS, p. 13, 14, 16). Pipo en D.M. zijn immers concurrenten. U slaagt er echter niet in uw vermoeden in concreto aan te tonen. U stelt dat, mocht u aangifte hebben gedaan over de uitwisseling tussen Pipo en de politieagent, er een onderzoek zou gevoerd worden en daardoor naar boven zou komen dat meer en hogere politiefunctionarissen betrokken zijn bij criminele activiteiten en bij de moord op D.M.. Door deze moord zou Pipo immers de controle krijgen over de hele regio (CGVS, p. 14). Echter kan dit niet overtuigen. U bent immers geen getuige van de moord door de politie of anderen op D.M. en diens rechterhand, maar enkel van een eenmalige uitwisseling van iets tussen één agent en Pipo, een drugstraficant. Bovendien kan u op een enkele manier staven dat de versie over de dood van D.M. - zoals die verschenen is in de kranten - met name dat de politie tussenkwam in een vuurgevecht tussen M. en E.M., waarbij ze echter beiden omkwamen - niet correct is en dat in werkelijkheid de politie en Pipo samenspannen.

Tevens kan worden opgemerkt dat indien deze politieman u werkelijk had willen treffen, wat niet wordt aangenomen, hij hiertoe reeds sinds lange tijd de kans zou hebben gehad. De twee bedreigingen die u ontving, de brieven van wie u niet weet wie de afzender is, werden ten eerste bij uw moeder afgeleverd

en niet bij uw huis (CGVS, p. 18). Nochtans verklaart uw man dat men ook u wist wonen omdat u niet ver van uw moeder woonde (CGVS A.G., p. 16). Bovendien woonde u al uw hele leven in de wijk. Degenen die u zouden bedreigen zijn u ook nooit bij uw thuis komen zoeken (CGVS, p. 18, 19).

Na het ontvangen van de tweede brief bent u nog een maand in Colombia, op uw eigen adres, blijven wonen en is er niks meer voorgevallen (CGVS, p. 19; A.G., p. 16, 17). Als voorzorgsmaatregel stelt uw man alleen dat u minder op bezoek ging bij uw moeder (CGVS A.G., p. 18), maar dat blijkt dan weer niet uit uw verklaringen (CGVS, p. 18, 19). U diende af en toe het huis nog te verlaten, jullie regelden ook paspoorten en de verkoop van allerlei zaken om de reis naar Europa te betalen (CGVS A.G., p. 18). Hierdoor bleef u even goed zichtbaar in de wijk. U merkt op dat het huis van uw moeder in de gaten wordt gehouden, immers waren er vaak patrouilles (CGVS, p. 20). Dat er regelmatig politiepatrouilles zijn in de wijk is nog geen indicatie dat u werd gezocht. Na uw vertrek zou er bovendien naar u gezocht zijn in de wijk, zo stelde u (CGVS, p. 19). U gevraagd hoe u dit weet verklaart u dat de buurvrouwen van uw moeder vroegen waar u was, dit terwijl ze vroeger nooit enige interesse in u toonden (CGVS, p. 19, 20). Hieruit afleiden dat u wordt gevisieerd is echter te vergezocht, aangezien u uw hele leven in de wijk hebt gewoond en u heel vaak bij uw moeder op bezoek ging. Het is dus goed mogelijk dat deze buurvrouwen oprecht geïnteresseerd in u waren en daarom naar u vroegen. Uw man stelde dan weer dat onbekenden aan uw moeder vroegen naar u (CGVS A.G., p. 15, 16), en dat het huis van uw moeder in de gaten werd gehouden door handlangers van Pipo. Uw moeder werd echter nooit aangesproken door hen (CGVS A.G., p. 15). Uw moeder ontving zelf ook nooit enige bedreiging (CGVS, p. 20). Uw moeder zou op uw aanraden tijdelijk verhuisd zijn naar Girardo waar verwanten woonden (CGVS, p. 19). Tijdens haar afwezigheid is er mogelijk in haar huis ingebroken, er is echter geen element voorhanden om aan te nemen dat deze inbraak enige link met uw problemen vertoont, niemand heeft immers iets gezien, en bovendien zouden criminele bendes vaak leegstaande huizen bezetten (CGVS, p. 19; A.G., p. 15). Bovendien keerde uw moeder ook terug naar haar huis in Olaya Herrare en kende ze nadien geen enkel probleem (CGVS, p. 20, A.G., p. 15). Ook uw man en zoon werden nooit benaderd en werden met rust gelaten (CGVS, p. 21, A.G. p. 12). Uw man merkt bovendien op dat hij voor zichzelf eigenlijk niks vreest, maar dat hij een vrees koestert dat ze u of uw zoon iets zouden aandoen (CGVS A.G., p. 12, 20).

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u niet onmiddellijk na aankomst een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België. U wachtte eerste enkele weken. Volgens uw verklaringen en die van uw man wilden jullie eerst onderzoeken of uw zoon niet allergisch zou reageren op het voedsel in België (CGVS, p. 22; A.G., p. 20). U toont echter niet aan waarom u daarvoor diende te wachten met het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Te meer daar uw man verklaarde dat u ook in het geval van een allergie waarschijnlijk toch een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend (CGVS A.G., p. 20). Dit is opmerkelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw werkelijke nood aan internationale bescherming.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u Colombia diende te verlaten omwille van bedreigingen mogelijk gelinkt aan een corrupte politieagent. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden hier niet betwist. Uw klacht ingediend bij de fiscalia in verband met bedreigingen door onbekenden betreft slechts een weergave van uw eigen verklaringen, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat u bij de fiscalia een aangifte heeft gedaan van bepaalde feiten, en dan nog niet van de volledige feiten zoals u die hier vermeldde, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze aangifte worden vermeld. De dreigbrieven op zich kunnen evenmin overtuigen. Deze kunnen immers met het nodige knip- en plakwerk door om het even wie zijn opgesteld. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde bij geloofwaardige verklaringen, quod non. De krantenartikels die u neerlegt zijn algemeen van aard en houden geen verband met uw persoonlijke problemen. U wordt er zelf nergens in vermeld. Uit deze artikels valt niet af te leiden dat u bedreigd werd of dat er enig verband is tussen uw zaak en de moord op de bendeleider D.M..

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud raken niet aan de kern van uw asielrelaas maar betreffen slechts enkele correcties van namen en spellingswijze en kunnen derhalve bovenstaande vaststelling inzake uw asielverzoek niet ombuigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm

aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor de volledigheid dient te worden vermeld dat het CGVS in hoofde van uw partner, G.C.A.G. (O.V. 5.864.509), die zich op dezelfde asielmotieven baseert, eveneens is overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van de heer A.G.G.C. (hierna: verzoeker):

"A. Feitenrelaas

U, G.C.A.G., verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1987 in Cali (departement Valle del Cauca) te Colombia. In 2002 kwam u een eerste keer in België aan. U had Colombia verlaten nadat uw moeder overleden was en uw vader ontvoerd was door de Farc. Na zes maanden kwam hij vrij na betaling van een som geld. U kwam hier uw oom en tante vervoegen. U diende slechts op 20 februari 2007 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U haalde aan dat u een wees was en dat u niemand meer had in Colombia. Daarnaast vreesde u toen de algemene veiligheidssituatie. U vreesde dat ook het feit dat u van uw 14 jaar weg was uit Colombia voor problemen zou zorgen. Op 1 maart 2007 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besloten dat uw verzoek ongegrond was en kreeg u een weigering van verblijf. Op 26 maart 2007 werd deze weigering van verblijf bevestigd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uw beroep bij de Raad van State werd verworpen op 5 april 2007. Later in 2007 werd u uitgewezen naar Colombia.

U keerde terug naar Cali en ging er samenwonen met G.C.M.V. (O.V. xxx en C.G. xxx), het nichtje van uw (doop)peter en huidige partner. Jullie woonden samen in de wijk Olaya Herrera in Cali. U volgde enkele onlinecursussen en ging vervolgens werken voor het bedrijf Electrolux. Daarna werkte u ook nog in een bedrijf dat haarproducten verkocht. Daarnaast bracht u 's avonds ook nog maaltijden rond. In 2011 kregen jullie een zoon, A..

U woonde op twee huizenblokken van uw schoonmoeder. Op 8 augustus 2019 ging uw vrouw in de ochtend naar haar moeder. Ze zag een politieagent in burger een pakje geven aan een drugsbendelid genaamd Pipo. Uw vrouw reageerde hierop niet. Op 11 augustus 2019 kwamen er 2 agenten bij uw schoonmoeder aan uw vrouw vragen of alles in orde was en of ze niks verdacht had gezien. Uw vrouw antwoordde ontkennend. Op 20 augustus 2019 ontving uw vrouw in het huis van haar moeder een enveloppe met een bedreiging. Er werd gezegd dat ze haar in de gaten hielden. Uw vrouw en u dachten dat het om een grapje ging. Op 9 september 2019 werd een zekere D.M., een bendeleider, vermoord. Ook zijn rechterhand E.M. was gedood. Er werd gezegd dat zijn rechterhand E.M. verantwoordelijk was voor zijn dood maar dat zou een leugen van de politie zijn. Het zou immers de politie zelf zijn geweest

die D.M. doodde, aangezien hij een concurrent was van Pipo. Vervolgens ontving uw vrouw op 17 september 2019 een nieuwe enveloppe met als bedreiging de dood niet op te zoeken, en ditmaal met een kogelhuls bij. Hierop heeft uw vrouw u en haar moeder ingelicht over wat ze eerder had gezien. Uw vrouw ging klacht indienen bij de fiscalia om een spoor te hebben mocht er haar iets overkomen. Ze durfde niet naar de politie stappen. Omdat jullie begrepen dat de politie, de fiscalia en andere instellingen allemaal samenwerkten kregen jullie schrik. Jullie besloten Colombia te verlaten. Jullie verkochten jullie spullen en kwamen per vliegtuig via Spanje naar België. Op 17 oktober 2019 kwamen jullie hier aan en op 31 oktober 2019 dienden u en uw vrouw een verzoek om internationale bescherming in. Het CGVS verklaarde dit verzoek ontvankelijk op 13 februari 2020. Bij een terugkeer naar Colombia vreest u dat uw vrouw en zoon vermoord zouden kunnen worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort neer. Voor het overige verwijst u naar de documenten die door uw partner werden neergelegd.

Op 29 maart 2021 ontvangt het CGVS opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw vrouw G.C.M.V. (O.V. xxx). In hoofde van uw partner werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire bescherming genomen. Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend en wordt uw verzoek om internationale bescherming afgewezen. Het CGVS verwijst hiervoor naar de beslissing in hoofde van uw echtgenote G.C.M.V. waarvan u de motivering hieronder kan lezen:

[...] [zie supra]

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande niet ombuigen. Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden niet betwist door het CGVS.

De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen ombuigen. Ze raken niet aan de kern van uw relaas en betreffen voornamelijk opmerkingen betreffende de schijfwijze van enkele namen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Voorafgaandelijk verwijzen verzoekers naar de publicatie "Beyond Proof. Credibility assessment in EU asylum systems" van UNHCR van mei 2013 en de proceduregids van UNHCR. Zij stellen dat rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten binnen de algemene context en dat het misleidend is om incidenten uit hun context te isoleren. Zij menen dat de commissaris-generaal deze principes met de

voeten heeft getreden *“door de verklaringen van de verzoekers te isoleren en buiten hun context te weerleggen, omwille van het feit dat deze niet plausibel en bijgevolg niet geloofwaardig zouden zijn”*.

Vervolgens stellen verzoekers dat zij een duidelijke verklaring kunnen bieden voor het feit dat zij de identiteit van hun belagers niet kennen. Zij wijzen erop dat politieagenten tijdens een patrouille hun identiteit niet prijsgeven. Zij citeren dienaangaande uit hun beider notities van het persoonlijk onderhoud. Zij merken op dat verzoekster wel een visuele beschrijving kon geven alsook informatie gaf over dealers Pipo, D.M. en E.M. Zij citeren daaromtrent uit verzoeksters notities van het persoonlijk onderhoud. Zij stellen dat verzoekster de echte namen van de dealers ook niet kent, dat de commissaris-generaal zich hierover geen vragen stelt en dat de dreiging, gelet op hun nauwe samenwerking, zowel van de politieagent als van Pipo kon komen. Zij wijzen erop dat de dreigbrieven geen afzender vermelden. Zij menen dat zij voldoende hebben aangetoond dat zij in de onmogelijkheid verkeren om de exacte identiteit van hun belagers te achterhalen. Het vermoeden dat het feit dat verzoekster getuige was van de uitwisseling tussen de agent en Pipo aan de basis ligt van hun problemen, is volgens hen wel degelijk plausibel en de enige mogelijke hypothese daar zij voorheen nooit problemen kenden.

Verder stellen verzoekers dat uit het feit dat het een publiek geheim is dat de politie in Colombia samenwerkt met drugsbendes, bezwaarlijk kan worden afgeleid dat de politie het zich zou kunnen veroorloven dat er hiervan getuigen zijn. Volgens hen heeft de politie er alle belang bij dat deze praktijken niet aan het licht komen om geen bewijzen te creëren die naar concrete individuen binnen de politie zouden kunnen leiden. Zij citeren dienaangaande uit hun beider notities van het persoonlijk onderhoud. Zij menen dat de commissaris-generaal van hen het onmogelijke verwacht *“door te vragen dat zij de beweegredenen van derden volledig kunnen doorgronden”*. Volgens hen houdt de commissaris-generaal geen rekening met de algemene context en met hun verklaringen en toetst hij het handelen van verzoekers en van de politie en de drugsmafia aan het voor hem enige juiste. Zij menen dat de commissaris-generaal een redeneerfout begaat waarvoor UNHCR in de publicatie *“Beyond Proof. Credibility assessment in EU asylum systems”*, waaruit zij citeren, waarschuwt. Verzoekers stellen verder dat verzoekster verklaarde dat zij omwille van de vorm van de eerste dreigbrief dacht dat het om een grap ging van iemand met slechte smaak en dat zij misschien in een ontkenningsfase zat. Zij menen dat de commissaris-generaal een bepaalde visie heeft over hoe verzoekster op de eerste dreigbrief had moeten reageren, doch hierbij voorbijgaat aan het feit dat elke persoon anders is en verschillend reageert. Zij stellen dat zij een coherente uitleg geven die passend is in de context van hun vluchtrelaas. Verder stellen verzoekers dat verzoekster verklaarde dat zij niet durfde te vermelden bij de Fiscalia dat de dreiging uitging van de politie, gelet op de nauwe banden tussen beide instanties. Verzoekster kan niet aantonen dat de Fiscalia haar klacht heeft onderzocht omdat er geen effectief onderzoek werd gevoerd. De Fiscalia heeft een bevel uitgevaardigd voor de politie om verzoekster te beschermen, doch zij heeft zich niet tot de politie gewend omdat zij door de politie werd bedreigd, aldus verzoekers. Zij menen dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat er onder de bevolking geen vertrouwen is in de overheidsinstellingen in Colombia. Verzoekster ging een klacht indienen opdat er een spoor zou zijn indien zij op een dag zou worden vermoord. Gelet op de combinatie van de klacht bij de Fiscalia en verzoeksters geloofwaardige verklaringen, is er volgens verzoekers wel degelijk een begin van bewijs van de ingeroepen vervolgingsfeiten. Zij voeren aan dat de commissaris-generaal er de grootste moeite mee heeft om hun gedetailleerde en coherente verklaringen te weerleggen en dat, daar het administratief dossier geen tegenstrijdigheden bevat, de commissaris-generaal zijn toevlucht zoekt tot subjectieve redeneringen en speculaties. Door louter te stellen dat verzoekers' verklaringen ongeloofwaardig zijn, slaagt de commissaris-generaal er niet in om deze verklaringen te ontkrachten, aldus verzoekers. Zij betogen dat hun verklaringen niet in tegenspraak zijn met algemeen gekende informatie en dat de commissaris-generaal niet ontkent dat de Colombiaanse politie corrupt is en samenwerkt met drugsdealers. De commissaris-generaal toont niet aan dat de handelwijze van zowel verzoekers als de actoren van vervolging (politie en drugsmafia) ongeloofwaardig of onlogisch zou zijn, aldus verzoekers. Volgens hen schendt de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Met betrekking tot de moord op bendeleider D.M. stellen verzoekers in hun verzoekschrift als volgt:

“De verzoekster zou haar versie van de moord op bendeleider D.M., die afwijkt van de versie in de media, niet kunnen aantonen volgens het CGVS Verzoekster zou ook niet hard maken dat er een link is tussen dit incident en haar vrees.

De verzoekster heeft verklaard dat zij enkel kan vermoeden dat er een link tussen de moord op D.M. die op 09.09.2019 en haar vrees.

Anderzijds is het duidelijk waarneembaar dat de situatie escaleerde en dat de verzoekster op 17.09.2019 een tweede dreigbrief met kogelhuls ontving. De politie kwam bovendien vaker patrouilleren en was nadrukkelijker aanwezig voor het huis van verzoeksters moeder.

Het minieme veiligheidsgevoel dat verzoekster nog had was deze twee incidenten verdwenen en zij besloot haar moeder en haar echtgenoot in te lichten en vervolgens op 19.09.2019 een klacht in te dienen bij de Fiscalia.

Los van het feit of verzoekster haar versie van de moord kan aantonen, kan er niet worden ontkend dat de moord op D.M. de feiten in een stroomversnelling bracht. De verzoekster kan met de krantenartikelen minstens aantonen dan de moord heeft plaatsgevonden."

Vervolgens betogen verzoekers dat, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de bedreigingen ten aanzien van verzoekster niet in daden werden omgezet, van hen een negatief bewijs wordt verwacht doch dat zij onmogelijk met zekerheid kunnen aantonen waarom dit niet het geval was daar zij onmogelijk de motieven van derden kunnen achterhalen of aantonen. Verder stellen verzoekers dat zij wel degelijk gedurende een maand voorzorgsmaatregelen hebben genomen: zij gingen niet meer naar het huis van verzoeksters moeder, zij kwamen enkel buiten om te gaan werken, verzoeksters moeder bracht hun kind naar school en haalde het op en zij gingen enkel buiten voor het meest noodzakelijke. Zij citeren dienaangaande uit verzoekers notities van het persoonlijk onderhoud. Dat zij nog een maand in Colombia bleven om hun vertrek te regelen, doet volgens verzoekers geen afbreuk aan hun vrees voor vervolging. Zij menen dat de commissaris-generaal opnieuw een redeneerfout maakt: *"Alles wat niet in het kraam van het CGVS past wordt afgedaan als ongeloofwaardig"*. Volgens UNHCR moeten de asielinstanties er oog voor hebben dat mensen anders reageren op bepaalde feiten, aldus verzoekers. Aangezien verzoeksters moeder niet het doelwit was van de politie of de drugsbendes, kan uit het feit dat zij tijdelijk verhuisde naar Girardo in november 2019 en terugkeerde in mei 2020 niet worden afgeleid dat zij geen vrees voor vervolging hebben, zo menen verzoekers. Zij stellen nooit te hebben beweerd dat de inbraak in het huis van verzoeksters moeder te maken heeft met de door hen ingeroepen vrees. Zij besluiten:

"Het CGVS stel zich onredelijk door van verzoekers te verwachten waarom de bedreigingen van de politie en de dealers niet in daden werden omgezet. Dit is een puur hypothetisch argument en bijgevolg niet dienstig.

Daarnaast doet het feit dat verzoeker mits verregaande veiligheidsmaatregelen een maand nodig hadden om hun vertrek te regelen, geen afbreuk aan hun vrees. De moeder van verzoekster werd nooit door de politie of de bende geïdende. Het feit dat haar niets is overkomen doet geen afbreuk aan de vrees van verzoekers."

Met betrekking tot de datum van het indienen van hun verzoek om internationale bescherming stellen verzoekers in hun verzoekschrift als volgt:

"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat de verzoekers enkele weken hebben gewacht alvorens hun verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De verzoekers kwamen op 17.10.2019 aan in België en diende op 31.10.2019 hun verzoek om internationale bescherming in. Hoewel de wet van 15.12.1980 in het artikel 50 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming binnen de 8 werkdagen na binnenkomst in het Rijk moet worden ingediend, staat hier geen sanctie op. Uit het feit dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming op de 10^e werkdag na hun aankomst in België hebben ingediend kan niet afgeleid worden dat zij geen vrees voor vervolging hebben.

Het CGVS handelt kennelijk onredelijk door te stellen dat een verzoek om internationale bescherming gedaan op de 10^e werkdag na aankomst, wat de reden voor de vertraging ook mag zijn, de vrees van verzoekers zou ondermijnen."

Verzoekers besluiten als volgt in hun verzoekschrift:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS maar moeilijk valabele motieven kan vinden om de bestreden beslissing te staven. Het consistent en gedetailleerd asielrelaas van de verzoekers wordt beantwoord met hypothetische argumenten waarin wordt gesteld dat de gang van zaken ongeloofwaardig, niet aannemelijk of opmerkelijk zou zijn.

Het CGVS poneert verschillende stellingen en neemt verschillende zaken aan zonder deze te staven. De motivering van het CGVS getuigt van een duidelijke tunnelvisie waarbij er slechts een mogelijke gang van zaken kan zijn. Alles wat niet in het denkkader van het CGVS past wordt afgedaan als ongeloofwaardig, niet aannemelijk en opmerkelijk.

De manier waarop het CGVS het verzoek om internationale bescherming van de verzoekers heeft onderzocht is compleet in strijd met de hierboven uiteengezette principes van de UNHCR.

De verzoeker hebben weldegelijk een vrees voor vervolging en een nood aan internationale bescherming.

De beslissing van het CGVS is bijgevolg kennelijk onredelijk. Daarnaast is de motiveringsplicht geschonden. De bestreden beslissing is verder in strijd met de artikelen 48/3 en 62 § 2 van de wet 15.12.1980.

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M. door te stellen dat verzoekers geen vrees voor vervolging hebben."

2.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoekers betogen dat, om te bepalen of er sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, niet naar de humanitair rechtelijke definitie moet worden gekeken maar naar de interpretatie door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest *Diakité*, waaruit zij citeren. Zij betogen vervolgens dat uit de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020 blijkt dat de stad Cali en het departement Valle de Cauca tot de meest gewelddadige van Colombia behoren, dat het geweld in de stad Cali wel degelijk is gelinkt aan het gewapend conflict en dat de steden in Colombia geen eilanden zijn die los kunnen worden gezien van de algemene situatie. Zij menen dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met zijn eigen informatie. Zij citeren uit voormelde COI Focus van 27 juli 2020.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat de informatie in het administratief dossier, gelet op de recente ontwikkelingen in de stad Cali, bezwaarlijk nog actueel is. Zij wijzen erop dat er op 28 april 2021 protesten uitbraken tegen president Duque omwille van de voorgestelde belastinghervormingen en aanpassingen in de gezondheidszorg, dat deze protesten door de politie met buitensporig en willekeurig geweld werden beantwoord, dat de protesten ontaardden in een straatoorlog tussen demonstranten enerzijds en de politie, ESMAD en het leger anderzijds, en dat de stad Cali het epicentrum van de protesten is. Zij stellen dat president Duque op 29 mei 2021 heeft beslist om het leger naar Cali te sturen en dat er in de stad door het leger een avondklok werd ingesteld. Zij citeren dienaangaande uit het artikel "*Colombia Protest: Duque sends military to Cali*" van de BBC van 30 mei 2021. Verzoekers verwijzen tevens naar en citeren uit het rapport "*Colombia: Egregious Police Abuses Against Protesters*" van Human Rights Watch van 9 juni 2021 en stellen dat het geweld niet doelgericht te noemen is "*gelet op het feit dat niet enkel de deelnemers aan de protesten het slachtoffer kunnen worden*". Verzoekers wijzen op het aantal doden en gewonden die in voormeld rapport van Human Rights Watch worden aangehaald en betogen dat de politie zich schuldig maakt aan het disproportioneel gebruik van dodelijke wapens zonder enig onderscheid en dat ook niet-dodelijke wapens dodelijk kunnen zijn voor de slachtoffers ervan. Zij wijzen erop dat de Verenigde Naties hebben opgeroepen tot een onpartijdig onderzoek naar de doden die in Cali te betreuren vielen en citeren dienaangaande uit het artikel "*Colombia protests: UN calls for investigation into Cali deaths*" van de BBC van 30 mei 2021. Zij besluiten:

"Gelet op het bovenstaande is de situatie sterk gewijzigd waardoor de informatie aanwezig in het administratief dossier niet meer actueel is. De situatie in Cali is op heden zeer volatiel. De president heeft beslist om het leger in te zetten om de situatie onder controle te proberen houden. De politie gebruikt bovendien dodelijk geweld zonder onderscheid. Zowel demonstranten als gewone bijstanders riskeren hun leven.

Gelet op de hoge mate van willekeurig geweld da op heden in Cali overheerst, beantwoordt de situatie aan de vereiste van het artikel 48/4 § 2, c) van de wet van 15.12.1980."

2.3. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de volgende stukken:

- het artikel "*Colombia Protest: Duque sends military to Cali*" van de BBC van 30 mei 2021 (stuk 3),
- het rapport "*Colombia: Egregious Police Abuses Against Protesters*" van Human Rights Watch van 9 juni 2021 (stuk 4), en
- het artikel "*Colombia protests: UN calls for investigation into Cali deaths*" van de BBC van 30 mei 2021 (stuk 5).

3. De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in Colombia bespreekt en waarin een weblink is opgenomen naar de COI Focus "*Colombia: Veiligheidssituatie*" van Cedoca van 2 augustus 2021.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekers voeren aan dat verzoekster getuige was van het uitwisselen van iets tussen Pipo, de leider van een drugsbende, en een politieagent in burger, waarna zij werd bedreigd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

7.2. Ter staving van hun verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in de administratieve dossiers): hun paspoorten, twee dreigbrieven met enveloppen, een document van de Fiscalia van 19 september 2019, krantenartikels

over de corruptie bij de Colombiaanse politie en opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoekers' paspoorten tonen louter hun identiteit en nationaliteit aan, elementen die heden niet worden betwist. De dreigbrieven bestaan uit bijeen geplakte knipsels van letters en woorden zonder vermelding van een afzender. Deze brieven kunnen door gelijk wie en gelijk waar en wanneer worden gemaakt en volstaan in deze stand van zaken dan ook niet teneinde de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aan te tonen. Het document van de Fiscalia betreft louter de weergave van verzoeksters verklaringen en is, blijkens hetgeen zij hieromtrent verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 16), niet eens de volledige weergave van haar beweerde problemen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. De verzoekende partijen brengen geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze procedure of het resultaat ervan noch enige andere informatie over de verdere opvolging ervan. Aldus blijkt niet dat haar klacht bij de Fiscalia inhoudelijk werd onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Dat verzoekster de klacht bij de Fiscalia indiende opdat er spoor zou zijn indien er met haar iets zou gebeuren, zoals zij ook in haar verzoekschrift benadrukt, doet hieraan geen afbreuk. Daar deze klacht slechts de weergave is van verzoeksters eigen verklaringen en bovendien een onvolledige weergave betreft van hetgeen zij in het kader van haar vluchtrelaas aanhaalt, volstaat deze klacht bij de Fiscalia in deze stand van zaken op zich niet om dit vluchtrelaas *in concreto* aannemelijk te maken. De krantenartikels bevatten louter algemene informatie en hebben geen betrekking op de persoonlijke, individuele situatie van de verzoekers en volstaan op zich dan ook niet teneinde de voorgehouden problemen *in concreto* aan te tonen. Hetzelfde geldt voor de aan het verzoekschrift toegevoegde landeninformatie (stukken 3-5). De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen louter namen en spellingsfouten doch brengen geen inhoudelijke wijzigingen aan.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekers geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekers voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissingen op pertinente gronden vaststelt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die ten aanzien van verzoekers zouden zijn geuit omdat verzoekster getuige zou zijn geweest van de uitwisseling van een envelop en een pakje tussen een agent en Pipo, de leider van een drugsbende. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat:

- verzoekster niet kan aangeven door wie zij precies wordt bedreigd. Zij komt niet verder dan een vermoeden dat zij door de politieagent wordt bedreigd.
- aangezien corruptie binnen de politie en samenwerking tussen de politie en drugsbendes in Colombia een algemeen bekend gegeven zijn en daar verzoekster geen enkele aanleiding heeft gegeven om te vermoeden dat zij de ruil tussen de politieagent en Pipo zou verklikken, het geenszins aannemelijk is dat zij omwille hiervan met de dood zou worden bedreigd. Dit klemmt des te meer daar verzoekster aanvankelijk dacht dat de eerste dreigbrief een grap was terwijl de politie voordien reeds een veiligheidsonderzoek zou hebben uitgevoerd bij haar moeder waaromtrent zij vermoedt dat dit was gelinkt aan de ruil tussen de politieagent en Pipo waarvan zij getuige was.
- verzoekster evenmin aannemelijk maakt dat zij werd bedreigd in het kader van de moord op bendeleider D.M. Zij komt dienaangaande immers niet verder dan vermoedens zonder dat zij deze *in concreto* weet aan te tonen.
- indien de politieagent verzoekers had willen raken, hij hiertoe meermaals de kans had. Verzoekster woonde immers haar hele leven in dezelfde wijk en verbleef na ontvangst van de tweede dreigbrief nog een maand in Colombia. Verzoeker vermeldt enkel dat zij als voorzorgsmaatregel minder op bezoek gingen bij verzoeksters moeder. Dat er in de wijk meer politiepatrouilles waren, betekent op zich niet dat verzoekers werden gevisieerd. Evenmin blijkt dit uit hun verklaring dat de buurvrouwen van verzoeksters moeder naar hen informeren. Verzoeksters moeder verhuisde na verzoekers' vertrek tijdelijk naar familieleden in Bogota doch keerde nadien terug naar Cali zonder dat zij verder werd gevisieerd of aangesproken. De inbraak in haar woning tijdens haar afwezigheid houdt geen verband met de door verzoekers aangehaalde problemen.

- verzoekers hun verzoek om internationale bescherming pas na verloop van enige tijd na hun aankomst in België ingediend hebben, terwijl hun verschoning hiervoor dat zij afwachten of hun zoon al dan niet allergisch zou reageren op het voedsel in België geenszins kan worden aanvaard.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering van de commissaris-generaal verkeerd is.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de commissaris-generaal uitgaat van zijn eigen, subjectieve, vooringenomen verwachtingen en de geloofwaardigheid van hun relaas ter zijde schuift telkens dit relaas niet binnen deze verwachtingen valt, dient erop gewezen dat het coherent, doorleefd en aannemelijk karakter van de verklaringen van verzoekers dient te worden beoordeeld in het licht van de beschikbare informatie over de algemene situatie in hun land van herkomst alsook van de door hen geschetste context. Dat bepaalde verklaringen als niet-aannemelijk of ongeloofwaardig worden aangemerkt, betekent niet dat hieruit een subjectieve oordeelsvorming vanwege de commissaris-generaal moet worden afgeleid doch wel dat de commissaris-generaal rekening houdt met de door de verzoekers zelf geschetste context alsmede de algemene situatie in hun land van herkomst. Waar verzoekers verwijzen naar en citeren uit de publicatie *"Beyond Proof. Credibility assessment in EU asylum systems"* van UNHCR van mei 2013 en de proceduregids van UNHCR, dient erop gewezen dat deze publicaties, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevatten.

Met betrekking tot de personen die hen bedreigen herhalen verzoekers in hun verzoekschrift dat zij de precieze identiteit van deze personen niet kennen. Zij menen dat zij hiervoor een afdoende verklaring hebben geboden, met name dat agenten die in hun wijk patrouilleren hun identiteit niet prijsgeven, dat verzoekster een visuele beschrijving van de drugsdealers kon geven en dat de dreigbrieven geen afzender vermelden. Hierdoor zijn zij niet in de mogelijkheid om de precieze identiteit van de personen die hen bedreigen te achterhalen. Te dezen wijst de Raad er vooreerst op dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering in de bestreden beslissingen en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Bovendien komen verzoekers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* deze motieven te weerleggen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Redelijkerwijze kan van verzoekers, die heden menen internationale bescherming te behoeven, worden verwacht dat zij zich terdege trachten te informeren omtrent hun belagers. Dat agenten en drugsdealers hun identiteit niet vrijgeven en dat de voorgelegde dreigbrieven geen afzender vermelden, volstaat op zich niet om *in casu* te aanvaarden dat verzoekers afdoende hebben getracht om de identiteit van hun belagers en, in het verlengde hiervan, de ernst van hun problemen correct in te schatten. Verzoekster verklaarde dat zij haar hele leven in dezelfde wijk in Cali heeft gewoond en kon wel degelijk enige informatie vergaren over de er actieve drugsdealers, zodat bezwaarlijk kan worden ingezien dat zij niet in staat was enige informatie te vergaren over de politieagenten die in haar wijk patrouilleerden. *In casu* komen verzoekers evenwel niet verder dan vermoedens en hypothesen. Verzoekers kunnen geenszins worden bijgetreden waar zij in hun verzoekschrift stellen: *"Het vermoeden dat het feit dat verzoekster getuige was van uitwisseling tussen de agent en Pipo aan de basis ligt van hun problemen is weldegelijk plausibel en de enige mogelijke hypothese. Hiervoor hadden verzoekers immers nooit problemen gekend."* (eigen onderlijning). In zoverre zij aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk werden bedreigd, *quod non*, zijn verzoekers' verklaringen aangaande hun belagers dermate vaag en hypothetisch dat zij geenszins *in concreto* aantonen door wie zij worden bedreigd, hetgeen de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas danig ondermijnt.

Verder wordt nergens in de bestreden beslissingen gesteld dat de politie, omdat de corruptie en de samenwerking met drugsbendes een publiek een geheim is, het zich zou laten welgevalen dat hiervan concrete getuigen zijn. Verzoekster verklaarde evenwel dat zij slechts getuige was van het uitwisselen van een envelop en een pakje tussen een (onbekende) politieagent en drugsdealer Pipo, dat zij meteen verderliep en dat zij ook nadien op geen enkele wijze te kennen gaf dat zij deze uitwisseling zou verklikken, integendeel. Het is in deze door verzoekers zelf geschetste context dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen wordt beoordeeld. Verzoekers laten na *in concreto* te duiden waarom zij met de dood zouden worden bedreigd wanneer hun persoonlijk gedrag hiertoe geen enkele aanleiding heeft gegeven. Integendeel, verzoekster verklaarde tijdens het veiligheidsonderzoek van de politie bij haar moeder dat zij niets verdacht had gezien en lichtte haar eigen echtgenoot en moeder pas in over de uitwisseling waarvan zij getuige was nadat zij een tweede dreigbrief had ontvangen.

Aangaande de eerste dreigbrief, waarvan verzoekster aanvankelijk dacht dat het om een grap ging, betogen verzoekers dat verzoekster "*zich misschien in een ontkennende fase [bevond]*". Voorafgaand aan de ontvangst van deze eerste dreigbrief vond evenwel reeds het veiligheidsonderzoek van de politie plaats bij haar moeder, waaromtrent verzoekster verklaarde dat zij dit vreemd vond en vermoedde dat de politieagent die zij iets zag uitwisselen met Pipo haar misschien iets duidelijk wilde maken. In deze context is het allerminst geloofwaardig dat verzoekster een dreigbrief als een grap zou beschouwen.

Met betrekking tot de moord op bendeleider D.M. komen verzoekers in hun verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat zij vermoeden dat er een link is tussen die moord en hun vrees. Verder stellen zij slechts dat de situatie escaleerde, dat verzoekster op 17 september 2019 een tweede dreigbrief ontving, dat de politie vaker patrouilleerde en nadrukkelijk aanwezig was voor het huis van verzoeksters moeder, dat verzoeksters minieme gevoel aan veiligheid daarna was verdwenen en dat zij op 19 september 2019 de klacht indiende bij de Fiscalia. Met dit betoog komen verzoekers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen. Zij laten echter na enig causaal verband tussen de moord op D.M. en hun persoonlijke problemen *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoekers verder stellen dat zij onmogelijk de motieven van derden kunnen achterhalen en bijgevolg niet het negatieve bewijs kunnen leveren van het feit dat de bedreigingen ten aanzien van verzoekster niet werden uitgevoerd, dient erop gewezen dat van verzoekers geenszins een "negatief bewijs" wordt verwacht. In de door hen geschetste context, waarbij zij verklaren dat verzoekster omwille van haar getuige-zijn van een uitwisseling tussen een politieagent en een bendeleider werd gevisieerd door onbekenden, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij kunnen uiteenzetten waarom geen van de geuite bedreigingen ten uitvoer werd gelegd, temeer daar verzoeksters moeder heden nog steeds op hetzelfde adres in Cali woont waar de dreigbrieven werden bezorgd. Verzoeker verklaarde dat zij minder op bezoek gingen bij verzoeksters moeder en dat zij enkel buitenkwamen voor het noodzakelijke (notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 18) terwijl verzoekster zelf hiervan geen enkele melding maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud. Hoewel zij na ontvangst van de tweede dreigbrief nog een maand in Colombia verbleven, vonden er geen bijkomende incidenten meer plaats. Dat zij gedurende deze maand hun vertrek regelden, doet hieraan geen afbreuk. Dat verzoekers met hun eigen paspoort Colombia konden verlaten, vormt bovendien een bijkomende negatieve indicatie voor hun voorgehouden vrees voor de Colombiaanse autoriteiten. Verder bevestigen verzoekers dat de inbraak in het huis van verzoeksters moeder geen verband vertoont met de door hen ingeroepen nood aan internationale bescherming.

Waar verzoekers aanvoeren dat de corruptie binnen de Colombiaanse politie en de samenwerking tussen deze politie en drugsbendes niet wordt ontkend in de bestreden beslissingen, dient erop gewezen dat dit louter een algemene situatie betreft die wordt gestaafd door de voorliggende landeninformatie van partijen. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoekers hierdoor ook persoonlijk zouden worden gevisieerd. Verzoekster was immers tewerkgesteld als leerkracht. Verzoeker werkte in een bedrijf en bracht 's avonds maaltijden rond. Zij kunnen bezwaarlijk voorhouden dat zij louter omwille van hun profiel zullen worden gevisieerd. Uit hun verklaringen blijkt verder nergens dat zij, los van de door hen aangehaalde problemen naar aanleiding van het getuige-zijn van verzoekster van een uitwisseling tussen een politieagent en een bendeleider, anderszins in het vizier zouden lopen van de Colombiaanse autoriteiten en/of de politie. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie volstaat in deze niet teneinde hun voorgehouden nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 50 van de Vreemdelingenwet benadrukken dat zij tien werkdagen na hun aankomst in België hun verzoek om internationale

bescherming indienden en dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zij geen vrees voor vervolging hebben, dient er vooreerst nogmaals op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen. Bovendien verklaarden verzoekers dat zij hebben gewacht met het indienen van hun verzoek om internationale bescherming omdat zij wilden verifiëren of hun zoon al dan niet allergisch zou reageren op het voedsel in België, hetgeen bezwaarlijk een afdoende verschooning vormt voor het dralen met het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Het is te dezen dan ook niet zozeer het tijdsverloop tussen hun aankomst in België en het indienen van hun verzoek om internationale bescherming maar wel de reden voor dit tijdsverloop waardoor *in casu* bijkomend afbreuk wordt gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoekers er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekers en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7.7. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekers geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

7.8. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het

vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zoals reeds wordt toegelicht in de bestreden beslissing blijkt uit de beschikbare informatie dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC- EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt aldus dat er in Colombia een gewapend conflict is. Echter, tegelijkertijd blijkt dat dit gewapend conflict zich niet uitspreidt over het hele land, maar zich afspeelt in bepaalde departementen. Dit wordt bevestigd in de COI Focus toegevoegd aan onderhavige aanvullende nota. Hierin komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia nog steeds regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan — met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Gelet op de voorgaande analyse besluit verwerende partij dat er in de regio van herkomst van verzoekende partijen actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet."

In casu zijn verzoekers afkomstig uit het departement Valle del Cauca, hetgeen niet wordt betwist.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat in het departement Valle del Cauca actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio van herkomst louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijkt immers zeer beperkt.

Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. Uit de informatie aangehaald in en toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-5) blijkt dat in Colombia protesten zijn uitgebroken tegen het beleid van president Duque en dat de stad Cali, vanwaar verzoekers afkomstig zijn, hiervan het epicentrum is. In de landeninformatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij (zie weblink) wordt hiervan tevens melding gemaakt. Het blijkt dat de protesten aanvankelijk waren gericht tegen belastinghervormingen doch gaandeweg een bredere basis kregen. De protestanten wierpen in de stad Cali wegblokkades op en werden aanvankelijk gesteund door de lokale bendes. Vervolgens maakten de bendes gebruik van de omstandigheden van de protesten om rekeningen te vereffen. Als gevolg hiervan nam het aantal moorden in de stad toe. Hoewel de Colombiaanse autoriteiten hardhandig optreden tegen de protestanten en de bendes van de omstandigheden gebruik maken om rekeningen te vereffen, betekent dit niet dat de veiligheidssituatie dermate is gewijzigd dat iedere burger ingeval van terugkeer naar de stad Cali louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van dit toegenomen geweld. Het betreft immers geweld dat kadert binnen de specifieke omstandigheden van de protesten, de reactie van de Colombiaanse autoriteiten hierop en de manier waarop de bendes van die omstandigheden gebruik maken. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Hieruit kan ook niet blijken dat het willekeurig geweld in de stad Cali intussen dermate is toegenomen dat iedere burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande neemt niet weg dat de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca voor hen dermate verhogen

dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De Raad stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het departement Valle del Cauca. Overigens kunnen de *“persoonlijke omstandigheden”* die in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet worden meegewogen, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ten slotte beschikt de Raad niet over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

9. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS